

Ο στρατηγός Μακρυγιάννης (μοναχός Μωυσής, Αγιορείτης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 19 Φεβρουαρίου, 2011

Τον Μακρυγιάννη θα πρέπει κανείς να τον μελετάει δίχως έγχρωμα γυαλιά. Συνήθως κάποιιοι φορούν γυαλιά χρώματος της αρεσκείας τους ή της ιδεολογίας και έχουν από πριν τη μελέτη αποφασίσει τι θα γράψουν. Έτσι έχουμε πολλές και αντιφατικές απόψεις για τη ζωή και το έργο του ηρωικού και ευλαβέστατου Μακρυγιάννη, που ήταν από τα μέρη τα δικά μας, αφού ο παππούς μου, ο πατέρας του πατέρα μου, τελώνης Κωνσταντίνος Μαυρίκης, ήταν από τη Δεσφίνα Φωκίδος.

Χρησιμοποιείται και κακοπαθεί ο Μακρυγιάννης από διάφορους, ακόμη και πολλά χρόνια μετά το θάνατό του. Θέλουν να βγάλουν τα προετοιμασμένα συμπεράσματά τους και χρησιμοποιούν ψυχολογία, ιστορία, πολιτική, θεολογία, φιλολογία για να καταλήξουν εκεί που θέλουν. Όπως λέει ο σεβαστός και αγαπητός π. Γεώργιος Μεταλληνός, “γι’ αυτό προκύπτει ο Μακρυγιάννης των συντηρητικών, ο Μακρυγιάννης των προοδευτικών και ενίοτε ένας ‘τρελός’ Μακρυγιάννης, όλων εκείνων που θέλουν να απαλλαγούν από την ενοχλητική ‘θρησκοληψία’ του”.

Ο Μακρυγιάννης ήταν αυτός που ήταν. Πάντοτε γνήσιος, ντόμπρος, αληθινός, δίκαιος και γενναίος. Δεν υποκρινόταν, δεν μασούσε τα λόγια του, δεν έλεγε μισές αλήθειες. Είχε πάντοτε ένα ενιαίο ήθος και ύφος χαρακτηριστικό. Μπορεί να ‘κανε λάθη, όμως δεν ήταν κακοπροαίρετα. Να ήταν λάθος εκτιμήσεις, αστοχίες, κακή πληροφόρηση, έλλειψη γνώσης, όμως δεν έκανε διαστρεβλωτικές κινήσεις σκόπιμες ή παρανοήσεις για το ίδιο συμφέρον. Δεν κάνουμε εξωραϊσμό του και δεν τον αγιοποιούμε.

Ο Μακρυγιάννης είναι σταθερά και ακλόνητα τοποθετημένος στο άρμα της παραδόσεώς μας. Η πίστη του, μπορεί να ‘χει κάποιες υπερβολές, αλλά είναι τίμια, εγκάρδια, ολοσχερής. Η μεγάλη του αγάπη για την πατρίδα, την Ελλάδα, το Γένος, τη Ρωμιοσύνη, την Ορθοδοξία ήταν πάντα μαζί, αδιάσπαστα, αδιαχώριστα, υψηλά. Σήμερα ο προοδευτισμός δεν τα ακούει πολύ ευχάριστα αυτά, ενοχλείται, κουμπώνεται, είναι επιφυλακτικός. Όμως γενιές ανθρώπων έζησαν με αυτές τις

βάσεις και με λιγότερο άγχος. Αποτελούσαν την υπόσταση του Έλληνα. Ο Νεοέλληνας μεριμνά και τυρβάζει περί πολλά, αποκόπτεται από τις ρίζες του, ξεθεμελιώνει τον οίκο του, αποϊεροποιεί τη ζωή. Ο Μακρυγιάννης είχε στην καρδιά του την Ορθοδοξία και την Ελλάδα.

Για τον Μακρυγιάννη αλλά και για τον κάθε πιστό έλληνα ορθόδοξο είναι η πίστη των αποστόλων, των αγίων πατέρων, των μαρτύρων, των οπίων, των ασκητών, των αγωνιζομένων για τη θέωση. Οι ενορίες, τα μοναστήρια, τα καντήλια, οι εικόνες, τα θυμιάματα, τα κεριά, οι μετάνοιες, οι νηστείες, οι αγρυπνίες, οι δεήσεις, η μυστηριακή ζωή.

Ο Μακρυγιάννης ως πιστό τέκνο της Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι υπέρ της ανεξιθρησκίας. Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να βιασθεί να μην πιστεύει αυτό που επιθυμεί. Για τη θέση αυτή κάποιοι υπερορθόδοξοι, σκληροπυρηνικοί, φανατικοί, σκανδαλιζόμενοι ευσεβιστές, ενοχλούνται και απορρίπτουν τον βαθιά θρησκευόμενο Μακρυγιάννη. Από τη θέση του αυτή, όπως βεβαίως και άλλες, μπορούμε να πούμε ότι δεν είναι ακραίος και θρησκόληπτος. Η θησκοληψία είναι νόσημα σοβαρό και θέλει προσεκτική εκτομή. Ο Μακρυγιάννης μπορεί να μην το καταλάβαινε ο ίδιος, θεολογούσε ορθόδοξα πιστεύοντας στην ιερότητα και μοναδικότητα του ανεπανάληπτου ανθρωπίνου προσώπου καθώς και στη θεόδοτη ελεύθερη βούληση. Δεν δεχόταν την Ορθοδοξία ως ιδεολόγημα, αλλά ως ελεύθερη και αβίαστη επιλογή τέλεια ελεύθερων ανθρώπων. Ο Χριστός δεν πίεσε ποτέ κανέναν να τον ακολουθήσει. Όλο το Ευαγγέλιο είναι μία ευγενική πρόσκληση.

Ο Μακρυγιάννης όμως ήταν σκληρός στους συμπατριώτες του, που αφήνουν την Ορθοδοξία και ακολουθούν εύκολα τον πρώτο αιρετικό. Μάλιστα φθάνει να τους θεωρεί κι εχθρούς του Γένους. Πίστευε πως η Ελλάδα συμπορεύτηκε με την Ορθοδοξία και είχε από αυτή την αγαπητική συμπόρευση σημαντικά οφέλη. Την πολυαγαπημένη του πατρίδα την ήθελε ελεύθερη, ζωντανή και δημιουργική, ώστε να ανεβαίνει τους υψηλούς στόχους της, δημιουργώντας συνάμα φιλόκαλο πολιτισμό. Στα σπουδαία και συγκινητικά Απομνημονεύματά του φαίνεται καθαρά η μεγάλη αγάπη του για την Ελλάδα και την Ορθοδοξία. Την Ελλάδα τη θέλει πρώτιστα ελεύθερη, δημοκρατική, δίκαιη, ενάρετη και φιλόθεη. Είναι φιλόπατρις, φιλοδίκαιος, φιλόθεος, φιλάγιος, φιλάνθρωπος και φιλάρετος. Είναι επίσης αντιδυτικός και αντιβασιλικός, γιατί η Δύση έχει παράδοση ξένη από τη δική μας και βασιλείς που δεν είναι Ορθόδοξοι.

Κλαίει για τον άτεχνο πρώιμο εξευρωπαϊσμό της δόλιας πατρίδος του. Χύνει δάκρυα για τον παρασυρμό των συμπατριωτών του από ξένες ελπίδες. Είναι ο ατόπιος Χριστιανός της γνήσιας λαϊκής ευσέβειας. Τα οράματά του είναι της φρόνησης και της παραφρόνησής του. Δείχνουν την ψυχή του, την αθωότητά του, την αγνότητά του, την καλοκαγαθία του, τη βαθιά πίστη του. Αγωνιά για την τύχη της πατρίδος του, της

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

άκλαυτης Ρωμισσύνης. Ο ένδοξος πατριώτης Ρουμελιώτης στρατηγός είναι ο γνήσιος Ρωμιός της αγέρωχης Ρωμανίας, του ακαταμάχητου ελληνισμού, ένα των λαμπρών και εκλεκτών τέκνων του, που αξίζει να τον θυμόμαστε στις δύσκολες ημέρες μας.

(Πηγή: "Μακεδονία" 23/1/2011)